

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 256, agost del 2008

PATENTS, MARQUES, DISSENYS
Marcel·lí Curell i Suñol
Agent de la Propietat industrial

Al Masnou: Sant Felip, 31

A Barcelona:
Passeig de Gràcia, 65 bis
T. 93 487 51 66 · Fax 93 488 03 21
mail@curellsunol.es

MASNOU
RELOJERIA - JOIERIA

Vacances del 10 al 30 d'agost

Descomptes molt interessants Aproveu els últims mesos

Durant tot el temps de liquidació el nostre taller de reparació continuarà oferint el seu servei.

C/ Barcelona, 9 Tel. 93 555 07 76

ES TRASPASSA LA BOTIGA
RAO AL 93 555 10 60

Genis Oliveras

Tallers Masnou. 85 anys al seu servei

Exposició i venda: Àngel Guimerà, 14. Taller: Puerto Rico, 28 Tel. Fax: 93 540 31 57 el Masnou

Alcon

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2
Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Dibuix al·legòric de mitjan segle XIX, on es veu la costa de Montgat i del Masnou. Tomàs Padró i Pedret.

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.org

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Editorial ENTRETENIMENT DE VACANCES

Quan arriba l'agost mig món es paralitza mentre l'altre mig, per fer bona la llei de compensació, treballa per atendre els paralizats i fer-los més plaent la santa vagància estival. D'això se'n diu entesa social.

Si durant aquest mes ens poguéssim enfil·lar en un d'aquells satèl·lits orbitals que, cel enllà, ens observen com un ull màgic i diví per controlar els nostres moviments a distància, ens quedàrem petrificats de veure els comportaments del formigueig humà picat per la febre àlgida dels desplaçaments de vacances, les anades i vingudes d'un cap a l'altre de la terra, les aglomeracions i incomoditats de les esperes als aeroports, les cues xafogoses a les carreteres, les rostides despietades a les platges, els menús turístics de quetxup i paella precuinada, els litres i litres de cervesa i *sangria* que es vessen per apaivagar les calorades...etc. etc.

També veuríem com d'altres se les prenen amb més calma i asossec i prefereixen tocar el dos a llocs més propers i tranquils on regna la pau dels rierols i l'obaga tonificant, a l'empar d'un llibre o d'altres entreteniments pacífics com el sudoku, els encreuat, escoltar música, fer punt de creu o tapissos, o per acabar aquella maqueta començada fa mesos, o vés a saber què més per omplir les hores de la galvana estival.

Parlant d'entreteniments, us en proposem un que és de rabiosa actualitat; aviseu, però, que, com el tabac, pot ser perjudicial per a la salut:

Com tothom ja sap, per fi s'ha obert la caixa dels trons de les cèlebres balances fiscals. Entre les que ha fet públiques el govern de la Generalitat i les que ha comunicat el govern espanyol no hi ha gaire acord; però, si més no, han servit per aproximar-nos a la crua realitat, tan sabuda com ocultada: més de 14.000 milions d'euros anuals (uns 2.000 euros anuals per cada català!) ens són esquilats per l'estat espanyol i no tornen al lloc de procedència. Déu n'hi do!

Bo i llegint una carta a la Bústia del diari AVUI del dia 23 de juliol passat, l'alcalde de Vallirana feia més entenedora aquesta macroxifra apropant-la a escala municipal i així deia, a tall d'exemple, que si en un municipi de 1.000 habitants li representarien uns 2 milions d'euros anuals, cada municipi, en funció dels seus habitants, podria calcular fàcilment quina ha estat la seva aportació anual al *timo de la estampita fiscal*.

Ho hem traslladat al nostre Masnou i els pèls se'ns han posat de punta, perquè la xifra resultant se'n va als 44 milions d'euros anuals, més o menys.

Si després d'això encara esteu d'humor, aquí va la nostra proposta d'entreteniment de vacances:

Traduiu, si podeu, aquesta milionada d'euros en pessetes de les antigues (la nostra calculadora s'ha fet petita) i imagineu per un moment la quantitat de coses que es podrien haver fet a la nostra vila amb aquests diners, ben administrats, en millores socials, equipaments i en benestar general dels masnovins.

Si heu pogut arribar fins aquí i calcular la xifra sense prendre mal, us en felicitem. En tot cas, no preteníem pas amargar les vacances a ningú i només es tractava d'un joc d'estiu, d'un entreteniment sense malícia per matar l'avoriment. O no?

QUE PASSEU UNES BONES VACANCES!

El President

Sumari

EDITORIAL	3
MANIFEST	5
BÚSTIA OBERTA	7
L'ESTIU DEL 2008 per Joan Camps.....	10
GENT DEL MASNOU AL PEDRAFORCA per Calet.....	12
UN VESPRE AL MARCANÀ per Joan Maresma Duran.....	14
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray	15
SUBMARINS: VAIXELLS INDIGNES per J. Condeminas	18
HISTÒRIA D'UN GRAVAT per Joan Muray.....	19
CRÒNIQUES	
centenari del Papitu per Joan Muray	20
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M.J.R. Lucas	22
ORFEO DE LA CATEQUÍSTICA DEL MASNOU per Emília Marfà Farreras.....	24
MOTS ENCREUATS Per Xavi Cardona	26
PETIT DICCIONARI de Joan Comellas	27
GENT DEL MASNOU INFORMA	29
ARRAN DE SÒL per Pladebuit.....	30
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	30

**Primerísim
Del
4 al 29
d'agost,
a
Gent del
Masnou
fem
vacances.**

COMERCIANTS DE L'AVINGUDA JOAN XXIII

Us desitgem unes bones vacances

Llanes i cotons per fer mitja. Tenim totes les novetats i colors ... i recorda: si et venem la llana, et guiem el jersei!

**Tot l'agost tancat.
Obrim el 15 de setembre**

*C/ la Garrotxa, 4 (passatge)
93 540 13 29 el Masnou*

**Papereria
Copisteria
Regals**

**Del 9 al 25
d'agost tancat**

Av. Joan XXIII, 41
tel. 93 555 85 00

óptica
el masnou

Joan XXIII, 39 · 93 540 30 81
Noves col·leccions en ulleres per a aquest estiu

Centre Auditiu Oficial **WIDEX**
escolta la vida

**de 4 al 16 d'agost
fem vacances**

Av. Joan XXIII, 34 · 93 540 41 04

Tancat tot l'agost

ESPECIALISTES EN: TENDALS, CORTINES,
PARQUET FLOTANT

A la botiga de la ctra. de Teià
liquidació total, per tancament, de
mobles de jardí · 93 540 13 35

pledebo
PLATS DE TEMPORADA
PER EMPORTAR

**Tot l'agost obert
del 18 al 31 tancat a les tardes**

Dissabtes i festius pollastres a l'ast
Cuinem per encàrrec qualsevol plat

Horari d'estiu:
De dill. a ds. d'11.30 a 15.30 i de 19 a 22.30
Diumenge d'11.30 a 15.30

Joan XXIII, 44 · 93 555 52 08

Perruqueria
CrisAnd

Vacances de l'11 al 26 d'agost

Horari:
De dimarts a dijous de 9,30 a
13,30 i de 15,30 a 19,30
El divendres de 9'30 a 19'30
El dissabte de 9 a 14

Lluís Millet, 119 · Tel 93 555 38 48
El Masnou

DOS MÉS DOS

Menjars preparats
Pollastres a l'ast
Vins i Caves
Xarcuteria selecta

Vacances del 14 al 24 d'agost

Navarra 100 · Tel 93 555 14 82
El Masnou

VREDESTEIN

 MICHELIN

Jaume Estragués
Equilibrat electrònic Greixatges
Alineació de direcció

**VACANCES DEL 15
D'AGOST AL 3 DE SET.**

Av. Joan XXIII, 28.
Tel. 93 555 53 03

VIDEOCLUB
Sabaté

Especialistes en
cinema europeu
i d'autor.

**Sala de màquines
les 24 h del dia**

Joan XXIII, 34 · 93 555 57 01

MANIFEST DE L'AELC, AELG I EIE

Davant el discurs pretesament homogeneïtzador i centralista que subjau en el “Manifiesto por la lengua común”, la Federació d'Associacions d'Escriptors GALEUSCA manifesta que:

1. La realitat plurilingüe que conforma i dona existència a l'estat espanyol, lluny de ser entesa com una “asimetria” o deficiència per se, reproduceix de manera transparent una diversitat lingüística i cultural comuna a la majoria d'estats que conformen l'Europa plurilingüe.

2. El gallec, l'èuscar i el català no són “invents” d'ara, sinó llengües que van ser normals en els seus territoris i societats respectius durant centenars d'anys. La seva desnormalització, la seva pèrdua d'usos públics, no es van produir de manera “natural”, sinó per invasió de la llengua que fou decretada com oficial de l'estat, sense cap consulta ni acord previ.

3. L'article 3 de la Constitució espanyola garanteix la presència d'aquesta llengua comuna per a tots els habitants de l'estat, mitjançant l'exigència a tots els ciutadans de l'obligació de conèixer el castellà. Tots els ciutadans de Galícia, d'Euskadi i dels Països Catalans assumeixen a la pràctica aquesta exigència, ja que no hi ha cap persona que no tingui una bona competència en castellà, independentment que el tinguin com a primera llengua o com a segona. En canvi, pel que fa al gallec, a l'èuscar i al català, la legislació no preveu l'obligació de ser coneguts en els seus respectius territoris, cosa que estableix una asimetria en els drets lingüístics dels ciutadans que volen exercir el dret, que se'ls reconeix, a usar-los.

4. El gallec, l'èuscar i el català també són llengües oficials en els seus territoris, que és el mateix que dir que són les llengües pròpies d'aproximadament el 40% de la població de l'estat espanyol. Aquests codis lingüístics diferents del castellà, legítims i en els quals es reconeix el recorregut i l'expressivitat d'un poble i d'una cultura, són instruments de comunicació igualment “democràtica”, eines de relació interpersonal útils i necessàries per a la societat que les sustenta.

5. El dret a l'ús públic, en totes les instàncies, de la llengua pròpia està reconegut en totes les legislacions democràtiques del món. En l'àmbit europeu, cal que recordem la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries (aprovada i ratificada per l'estat espanyol) o la Declaració Universal de Drets Lingüístics, aprovada per unanimitat pel Congrés dels Diputats.

6. La visió anul·ladora que des de l'enriquidora realitat plurilingüe espanyola es transmet des del Manifiesto ens fa pensar en la similitud de tesis de l'etapa franquista; un estat, una llengua i, conseqüentment, reforçar els plantejaments diferenciadors entre ciutadans de primera i de segona per raons de llengua. La competència plurilingüe, també per als ciutadans espanyols nascuts en comunitats autònomes amb una única llengua oficial, sempre serà una clau que obri el món, que obri les fronteres del respecte per l'altre des de la interpretació d'una relació d'equitat entre els éssers humans, independentment del seu lloc

de naixement, de residència i de llengua pròpia. A més, el Manifiesto parteix d'una premissa que no es correspon amb la realitat, ja que en cap cas el castellà no corre cap perill en tot el territori de l'estat.

7. L'aprenentatge de les llengües, a més de la pròpia, ha de ser entès sempre en sentit positiu i com a sinònim d'enriquiment de l'individu, ja que l'aprenentatge plurilingüe estimula l'expressivitat i el coneixement de les persones. En el cas de Galícia, Euskadi i els Països Catalans és imprescindible que la població sigui competent en les dues llengües oficials, a fi que cadascú pugui decidir lliurement quina d'elles farà servir en els diferents àmbits i situacions. És a dir, la doble competència és imprescindible per garantir la llibertat lingüística.

8. Per tal de garantir aquesta utilització lliure de les llengües calen mesures sorgides d'una política lingüística adequada. És a dir, per garantir els drets que tenim també els parlants del català, èuscar i gallec es necessiten polítiques lingüístiques que creïn les condicions per exercir-los, tal i com va dictar el Tribunal Constitucional en la sentència 334/1994 quan “avalava un tracte desigual, que no discriminatori, per a les dues llengües oficials en funció del caràcter propi d'una d'elles que precisa d'una acció normalitzadora que ha d'implicar, necessàriament, accions de suport singularitzat”.

9. Les polítiques lingüístiques aplicades a l'àmbit educatiu en les anomenades comunitats bilingües, tenen com a objectiu aconseguir que l'alumnat assoleixi una bona competència en les dues llengües oficials, independentment de quina sigui la llengua familiar. Per aconseguir aquest objectiu, cal desenvolupar planificacions lingüístiques que en garanteixin la consecució i que passen, necessàriament, per la utilització vehicular majoritària de la llengua més desafavorida socialment. I això, en lloc d'anar contra la llibertat lingüística és, precisament, una actuació imprescindible per garantir aquesta llibertat lingüística.

10. Les escriptores i els escriptors gallecs, bascos i catalans PROCLAMEM la nostra voluntat de continuar escrivint en les nostres llengües i de contribuir al procés, inacabat, de la seva normalització com a dret humà, democràtic i pacífic al qual no renunciarem.

Repudiem enèrgicament tots els intents d'EXCLUSIÓ que col·legues escriptors espanyols fan de les nostres llengües i lamentem que, en lloc de preocupar-se per la salut de l'espanyol a Puerto Rico, Costa Rica o els EUA, es dediquin a combatre el més pròxim i asimètricament discriminat.

11 de juliol de 2008
Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC)
Associación de Escritores en Lingua Galega (AELG)
Euskal Idazleen Elkarte (EIE)

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Agost 2008

1	divendres	Fàbregas
2	dissabte	Viayna
3	diumenge	Viayna
4	dilluns	Aymar
5	dimarts	Fàbregas
6	dimecres	Riera
7	dijous	Viayna
8	divendres	Fàbregas
9	dissabte	Dominguez
10	diumenge	Dominguez
11	dilluns	Ocata
12	dimarts	Riera
13	dimecres	Viayna
14	dijous	Fàbregas
15	divendres	Fàbregas
16	dissabte	Aymar
17	diumenge	Aymar
18	dilluns	Riera
19	dimarts	Fàbregas
20	dimecres	Viayna
21	dijous	Dominguez
22	divendres	Aymar
23	dissabte	Ocata
24	diumenge	Ocata
25	dilluns	Fàbregas
26	dimarts	Viayna
27	dimecres	Dominguez
28	dijous	Aymar

M. de Déu
d'Agost

29	divendres	Ocata
30	dissabte	Fàbregas
31	diumenge	Fàbregas

Setembre 08

1	dilluns	Riera
2	dimarts	Dominguez
3	dimecres	Aymar
4	dijous	Ocata
5	divendres	Viayna
6	dissabte	Riera
7	diumenge	Riera
8	dilluns	Dominguez
9	dimarts	Aymar
10	dimecres	Ocata
11	dijous	Ocata
12	divendres	Fàbregas
13	dissabte	Viayna
14	diumenge	Viayna
15	dilluns	Aymar
16	dimarts	Ocata
17	dimecres	Riera
18	dijous	Fàbregas

11 de
Setembre

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

nocrocfanàstic b a s t i A o ú s r i A n o b e r t a colp amb

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

JA N'ESTEM FARTS, SENYORS DEL CONSISTORI

Als Senyors de l'Ajuntament del Masnou.

En nom de la majoria de veïns del camí Ral, carrers propers i carrer Fontanills, els hem de dir **PROU!** Ens sentim maltractats, humiliats i ignorats pels membres d'aquest consistori. **PROU!** D'aquest any no passa. **PROU!** Ja portem des que va començar l'estiu sis nits sense poder dormir.

PROU! a convocar a la platja i a Ca n'Humet el pitjor del perfil humà. Okupes, que es porten les litrones de casa i defequen al carrer com si fossin gossos.

PROU! a provocar un *bote-lón* municipal.

PROU! a portar conjunts musicals (per dir-ne alguna cosa), com *Erukto Vaginal*, que l'únic que fan és soroll i martiri i que converteixen les nostres nits en una tortura psicològica, organitzada per l'Ajuntament.

PROU! als exagerats decibels, que no ens deixen descansar. On és la policia mesurant la intensitat del so?

PROU! que un teòric festival de curts de cinema es convertí en una revetlla musical en la qual a dos quarts de cinc de la matinada ballin quatre i tres mil estiguem esperant, sense poder dormir, que s'acabi.

PROU! a la consumició de

drogues i alcohol per part dels assistents a aquests actes, que en diuen populars; i altre cop: on és la policia?

PROU! a les defecacions i orinades pel carrer i tota la barreja de brutícia (xeringues oblidades a la platja) i que després ens toca netejar.

Per tot això demanem:

1r Formar part de la comissió que organitza aquests actes per poder donar la nostra opinió.

2n Que es busqui un lloc més adient per fer aquestes activitats (a Espanya es fan als Monegros).

3r Que serveixin d'alguna cosa totes les denúncies acumulades a la policia, firmes, queixes i escrits recollits i lliurats a l'alcaldia sobre aquest tema.

4t Compromís per escrit de l'Ajuntament que no es repetiran actes similars a la platja d'Ocata ni a Ca n'Humet.

Molt desil·lusionats,

Moltíssims veïns, amb nom i cognom, del Camí Ral, Ca n'Humet i carrers propers.

PLATJA D'OCATA O GUANTÁNAMO 2 (TORTURA PSICOLÒGICA)

Fa uns quants estius que els veïns d'Ocata patim els concerts de música que el nostre Ajuntament organitza a la platja, amb motiu de la Festa Major, el famós Fascaurt i altres caps de setmana.

Tot això els organitzadors diuen que és cultura.

Quan no és a la platja, llavors es fa a Ca n'Humet, i tot el merder es trasllada cap allà.

Hem recollit firmes, hem parlat amb l'Alcalde i la Regidora de Cultura i sembla que no s'arregla res. Al contrari, amb els diners dels contribuents s'estan portant conjunts, amb una música (si es pot dir música) de soroll tan estrident que acaba amb la paciència de tothom i que envaeix la nostra llar.

Pensem que hi ha persones delicades, malaltes, criatures i tots als qui ens agrada el descans i la tranquil·litat. Quins beneficis porta tot això?

1. Alcohol a dojo. Botellot al carrer, amb la passivitat de la Policia.

2. La droga que es consumeix i es ven a la vista de tothom, amb la passivitat de la Policia

3. La contaminació acústica i tortura psicològica que representen els exagerats decibels amb què actuen, amb la passivitat de la Policia

4. La gent que ve de fora i que ens deixa la brutícia, que a la brigada li toca netejar.

Aleshores demanem que, si volen aquest tipus de "CULTURA", que busquin el lloc adient per fer-ho i que no es faci servir l'abús de poder que tenen d'estar al consistori.

No estem en contra del Fascaurt. Sí que estem en contra de la música a tot drap sense control.

Sí que estem en contra del consum d'alcohol i droga, que provoca comportaments incívics i gens recomanables per als nostres

fills i filles.

Deixeu Ocata tranquil·la, que el poble del Masnou ja s'està degradant prou.

Veïns d' Ocata

MÚSICA A LA PLATJA

Es difícil de plantejar aquest tema sense que ningú no s'ho prengui malament.

M'agrada la música en general i no em desagrada el *hardcore*; però em molesta haver d'aguantar un so extrafort i més si tinc ganes de dormir i no puc fer-ho en un altre lloc.

He comentat amb els meus fills i també companys, que vaig ser, casualment, al concert de música del passat divendres 11 de juliol a quarts de dues de la matinada i l'ambient que hi havia a la platja i pels carrers propers em va deixar perplex. De fet, em vaig quedar una mica desencisat veient molts joves dels qui hi havia com cremaven sense mirament aquest tresor tan preuat que ara tenen, la força, la il·lusió, l'esperança, l'alegria i una espurna d'innocència i es barrejaven entremig d'ampolles i llaunes de cervesa, brutícia, porros i altres drogues, plors, ràbia, vòmits i crits baladers per mig poble en un morter de confusió i pena. Els meus fills i amics em van dir que jo no ho podia entendre, que era un vell, un desfusat, un antic, un reaccionari. Potser tenen raó i la veritat és que els ulls d'un home o dona de cinquanta ja no veuen les coses com els de vint; però abans, ara i demà dos més dos sempre seran quatre i, si algú em vol fer creure que no, és que em vol fer passar garsa per perjudi.

Fa poc que hem passat una

Festa Major; tots els qui els agrada i als qui no, ja en tinguent la seva part de diversió o molèstia. A una festa del poble, tothom hi ha de tenir dret, però a una festa elitista la cosa ja és més discutible. Tothom té dret a expressar-se i a gaudir amb el que més li agrada; però, si quan ho fa destorba el del seu costat, ja no anem bé. Fem el concert? Sí; però, si us plau, mirem-nos-ho una mica.

El festival no es pot fer en un lloc més adient i que no molesti? No es pot començar més aviat? I, si es fa a la platja, l'escenari no pot posar-se de manera que el so vagi cap a mar? El volum es pot abaixar uns quants decibels? La policia i els mossos d'esquadra, protecció civil i creu roja no poden fer-hi més acte de presència? No es poden posar unes instal·lacions sanitàries tal com Déu mana?

Si els organitzadors i autoritats ho observessin i ho estudiessin tot plegat, segur que es reduiria moltíssim la falta de respecte demostrada divendres a la platja i dissabte a Ca n'Humet.

Qui en té la culpa? Ara segur que ningú. Que si tu, que si jo, i ara ja està fet i fins a l'any vinent.

No, amics meus, no; això no va així. Dels errors d'avui, n'hem de treure benefici per al demà. Hi van ser els nostres regidors durant tot el concert? Algun d'ells va haver de patir les conseqüències de les quals ara es queixen els veïns? Si va ser així, suposo que no en deuen estar satisfets. Potser en el Ple Municipal del dijous 17 van dir que tot era legal i correcte i que no n'hi havia per a tant; però en el fons del seu cor estaran d'acord amb mi que les coses no es

poden fer amb una sabata i una espadenya, que la qüestió se'ls va escapar de les mans i que no es pot envestir el ciutadà d'aquesta manera.

Gent de l'Ajuntament (tots), ja els vaig dir en una carta anterior que vostès ara porten el cotxe i, si s'han equivocat de camí, demanin-nos disculpes i tornin enrere; els viatgers que porten mirarem d'entendre-ho.

Atentament,

Lluís Valls i Mari

ON ÉS EL CENTRE DEL MASNOU?

Fa uns dies una senyora amb marcat accent balear em va preguntar on era el centre del Masnou? – No sap el compromís en què em posa-, li vaig dir. És una pregunta difícil de respondre. Els gestors municipals s'entesten a traslladar el centre a zones que no han tingut cap tradició de ser-ho. Lamentablement l'únic centre que hi ha és el Passeig del Camí Ral en el tram entre la Plaça de la Llibertat i la farmàcia de Can Viayna, a tot estirar. Errors grossos en la gestió urbanística des de fa temps han resolt amb buidor aquest punt tan important per a la dinàmica del Masnou.

Afegeixo uns quants apunts perquè els lectors en treguin conclusions:

– Edifici de Correus vell; una altra oportunitat perduda de millorar el centre.

– Edifici de Manteniment al final d'Ocata; molt espai infrutilitzat.

– Mercat Centre; ni té caliu com a mercat ni és al centre.

– Festa Major 08: patètica organització de les barres al Casino, a la platja en la zona dels concerts, canvi de data i d'ubicació de les havane-

res i desaparició del programa en format de llibret.

– Guinguetes a la platja; poc poder engrescador per renovar contracte amb els dos més emblemàtics, *Exterior* i *Felipe*, després de vint anys oferint servei amb solvència contrastada.

– Escola de música municipal; quan la veurem?

– Emissora de ràdio municipal; anem esperant...

– Vorerres; indignes a molts llocs del poble, mal pavimentades i estretes.

– Carrer Verge de Montserrat... que "bonic" que ha quedat! I amb un indicador a la N-II per als cotxes quan és un carrer per a viants.

– Zona taronja per als residents; a qui es pretén prendre el pèl?

Només demano una mica més de professionalitat a qui pertoqui, ja que els seus sous són ben professionals.

J.Lluís Vidal Crespo

MONTGAT BARRA EL PAS A LES BICIS

Fa anys que hi ha el costum, en temps de lleure, de fer el recorregut Barcelona-Premià amb bicicleta pels passejos de mar corresponents. Gent de tota mena, grups i famílies senceres es desplacen per aquest recorregut continu, que va del moll de Barcelona fins a l'inici del terme de Vilassar de Mar.

Aquest any, però, Montgat prohibeix el pas a les bicis (dissabtes, diumenges i festius) sense oferir alternatives en el tram del carrer de Mar (passeig sud del costat de la via del tren) i aquest recorregut de vint-i-cinc quilòmetres **queda estroncat** al seu punt mig.

L'ajuntament de Montgat ha optat pel **camí fàcil de la**

prohibició (no costa gaire plantar un senyal de prohibició, és molt barat...) en comptes de trobar-hi solucions adients, com **examinar aquest tram de pas-seig** o bé compactar un **camí de sauló arran de sorra** com a pas per als ciclistes...

La possibilitat de passar alternativament aquest tram amb bici és fer-ho per la **perillosa Nacional II**. En aquest cas, de qui serà la responsabilitat de possibles accidents en els quals estiguin implicats ciclistes?

Sembla ser que hi ha hagut queixes per part de viants, però la solució no pot ser de manera unívoca.

Evidentment, **cal evitar confrontacions** entre tots dos col·lectius d'usuaris d'aquest pas: **vianants i ciclistes**. És això el que vol l'ajuntament de Montgat?

Joan Giralt i Salvadó

soci 238 d'Amics i amigues de la Bici
joangiralt@hotmail.com

QUE NO SÓN DEL MASNOU?

El dissabte 19 d'abril vaig assistir al local social de Gent del Masnou a la presentació del llibre "**EL CALVARI D'UNA MESTRA**", segons el mecanoscrit de la mestra Dolors Purcallas i Sierra, amb pròleg i introducció de l'historiador Joan Muray.

Fou un acte emotiu, senzill i digne, que, emmarcat dins el context actual de recuperació de la memòria històrica, feia referència a un d'aquests flautants casos de persecució a què ens tenia acostumats la dictadura franquista, en aquest cas el d'aquesta mestra, de la qual es recuperava la memòria.

Un cop a casa vaig llegir-me aquest llibre, colpidor i punyent, que no et deixa indife-

rent i arriba fins i tot a fer que els ulls s'humitegin, especialment per la ràbia que fa saber que un ésser com aquella bona dona que havies conegut, havia passat aital calvari.

Passaren els dies i, quan va sortir al carrer el número 23 (maig-juny 2008) d'“**el Masnou VIU**” –**Informació municipal i ciutadana (?)**– vaig quedar de cacahuets en veure la pàg. 4, sota el títol “**El Masnou en clau literària**”, a la qual es feia esment, entre altres fets relacionats amb la literatura, de la presentació de **cinc (5) llibres al Masnou**, sense que hi sortís “El calvari d'una mestra”. Aquí és on encaixa la pregunta que encapçala aquesta carta **QUE NO SÓN DEL MASNOU?**, referint-me a la protagonista **Dolors Purcallas** (que hi va viure més de cinquanta anys), l'autor del pròleg i de la introducció (masnoví de socarel), **Joan Muray**, i l'associació on es va presentar el llibre, **Gent del Masnou**.

A més d'aquesta, me'n faig d'altres de preguntes, com ara:

- QUÈ S'HA DE FER, O DE SER, PER MERÈIXER SORTIR-HI?

- QUE NO US CAU BÉ L'ASSOCIACIÓ O L'AUTOR?

- QUE NO PAGUEN IMPOSTOS?

- ETC., ETC., ETC. (no acauariem mai)

Ah, i un fet ben curiós i il·lustratiu, a la capital de la comarca del Penedès, a Vilafranca, editen una revista, que també es pot consultar per Internet, que es diu “LA FURA”, i, ja que els fets narrats a “El calvari d'una mestra” passen a Torrelavit, municipi d'aquesta comarca,

on se n'han fet ressò, i quin ressò!, mitja plana a tot color a l'esmentada revista, fent-ne una ressenya del llibre i de la presentació.

QUINA DIFERÈNCIA, OI?

Bé, no cal afegir-hi res més; ara només toca que *ses il·lustríssimes* es dignin respondre. A veure si els ciutadans podem saber el perquè de l'oblit. I recordin que la revista, i tota la resta, surt de les nostres butxaques.

Miquel Ros

EN TENIM UN AL COSTAT

Fa quatre anys que els nostres pares es van jubilar; en portaven trenta-quatre al front del negoci. La meva germana i jo vam agafar el comandament d'aquesta gran nau, que és Can Basomba.

Això era l'estiu del 2004. Al mateix hivern, sobre l'octubre i just en el local del costat (antic Ribaddi) es va obrir un basar xinès. El segon del poble en aquella època, ara ja n'hi ha cinc o sis.

Evidentment, en presenciar aquesta obertura vam pensar *Haurem de tancar*. El pànic ens va envair d'una forma ofegadora. Tant que hi havíem treballat, tant d'esforç abocat, pensàvem que no serviria de res davant del gegant groc, que ara ens aixafaria sense cap mena de pietat. Gairebé cent anys de botiga reduïts a fum per culpa d'un comerç injust, d'una forma de treballar injusta a Europa.

En un principi, fins i tot vam preguntar-li, al propietari del local, sobre els articles que vendrien els novinguts... Ell ens va dir que tranquils, que era un basar

de roba, nosaltres ens ho podríem creure o no, tant era. El local ja era obert.

I sí, en un principi van posar-se a vendre roba de casa, roba per a adults, roba interior, etc...

Van canviar d'amos, xinesos també. Van començar a canviar els productes a la venda, etc...

I tot això a què ve? Doncs que ara fa uns dos anys, mentre mirava la TV, vaig enganxar un reportatge sobre empreses que emigraven a Xina a intentar vendre els seus productes. El cas concret de la marca “ColaCao”, que després d'integrar-se en el mercat xinès durant no sé quant temps i de no vendre res de res, es va començar a replantejar la seva estratègia comercial.

El cas és la “cultura de la còpia”. Tots sabem que, en general, la cultura oriental es basa en alguns aspectes en la còpia i en el cas del menjar també; m'explico:

Els xinesos no compraven “ColaCao” perquè cap marca no l'havia copiat, cap marca no l'havia afusellat en disseny i propietats. Si no hi ha còpia de producte vol dir que aquell producte no és bo, ningú no se'l mira perquè al seu costat, al prestatge, hi ha una altra marca totalment diferent, no hi ha un producte amb els mateixos colors i amb el nom una mica canviat. Què van fer?

Es van autocopiar, van crear (ells mateixos) una marca paral·lela a “ColaCao” amb el mateix envàs, els mateixos colors i un nom que el recordava profundament.... Llavors van créixer les vendes desmesuradament comparant-les amb les anteriors del

producte principal, ja que ara sí que era bo. Ja estava copiat i provat.

Tornem al Masnou. Com anava dient, aquest establiment va anar canviant els productes a vendre, ja que cap d'aquests establiments no és professional o especialitzat en res, tan sols volen vendre el que sigui per intentar reduir el superàvit de productes que tenen al seu país. I ens els intenten encolorar a nosaltres, pobres consumidors, que ens pensem que així (comprant barat) estalviarem.

I venent, venent i copiant, copiant, arribem a l'estiu del 2008. Ara sí, ara ja podem dir, a falta d'un any pel centenari que Can Basomba, és un producte de qualitat, un producte amb solvència, ja que ara ja en tenim una còpia exacta porta per porta.

És profundament sorprenent la mimetització que ha patit aquest comerç (tot i que ens van prometre que no passaria...). La nostra llista de productes és interminable, ho sabeu. També ens caracteritza la gran parada que durant tot l'any posem al carrer. I ells també, és clar. A vegades volem canviar i portar productes nous per provar si faran servei al client... Després de dos dies de tenir-los al carrer, el basar els té de diferent color a fora al carrer també. No treuen els productes d'estiu (inflables, cadires, estris de platja...) fins a un dia després que nosaltres ho fem. Ens miren la parada d'amagat quan la botiga és tancada. I tantes i tantes coses que ara no vénen a to. Sorprenent aquesta cultura tan desconeguda a

Segueix a la pàg. 11

L'ESTIU DEL 2008

Per Joan Camps i Ortiz

He agafat el got més gros que tinc a la cuina; és l'últim que ha resistit de mitja dotzena que vaig comprar fa un munt d'anys, per les vacances del 1968. Aquell estiu vam decidir anar a terres gallegues i amb el Siscents atrotinat que m'havien deixat al treball vam arribar a la costa atlàntica i tornar vorejant la cornisa cantàbrica. Pel camí vam menjar bé i jo vaig enganxar-me a la sidra. El vidre si es fa servir es trenca, però aquest ha estat i continua sent un got testarrut, que ha sobreviscut als altres vivint amb mi tots els alts i baixos que m'ha guarnit la vida d'aquesta cinquantena d'anys passats.

Puc afirmar que no sóc alcohòlic, però haig de reconèixer que totes les meves vacances han quedat marcades per una addicció alcohòlica temporal, que avui davant del got irrompible m'han vingut a la memòria. Quan érem petits, berenàvem pa amb vi i sucre, ens deixaven xumar el porró i als casaments podíem tastar el xampany de l'Anoia, molt abans que l'anomenessin Cava. No era rar, doncs, que a l'adolescència les begudes alcohòliques em semblessin adients per apaivagar la set. M'agradava anar al ball i d'estona en estona, entre ball i ball, m'acostava suat a la barra del Casinet i, com que als setze anys treballava un munt d'hores extres que cisava a la mare, amb els quatre duros que sempre portava a la butxaca podia donar-me via lliure a la meva primera addicció, el Raf, o sigui, quatre dits de ginebra, uns glaçons, un tros de llimona i una ampolla de coca i cola, aquella beguda que encara està de moda i que aleshores anunciaven com *l'espurna de la vida*. Doncs bé, en una d'aquestes escapades al bar del Casinet, quan just pagava el refresc i fent-me l'home li deixava propina al cambrer, vaig adonar-me que un adult a prop meu m'estava fulminant amb la mirada. No sé quin poder o quin

magnetisme emanava dels seus ulls, però la mirada de menyspreu va fer-me reflexionar i vaig prendre consciència que aquella barreja, ben dosificada, podia ser un plaer, però no l'apaga-set com jo em creia. Més tard vaig llegir una frase de Bernard Shaw que aconsellava: *No beguis per escriure, beu quan ja hages escrit*. La veritat és que ni l'home de la mirada fulminant ni el Bernard Shaw van fer-me renunciar a les begudes alcohòliques, però des d'aleshores he mantingut un gran respecte a tots els líquids espirituosos. Sent un bevedor potencial voluntàriament reprimat, no és estrany que recordi instants de vacances dels últims cinquanta amb alguna fixació alcohòlica.

El millor plaer d'un vi, el recordo prenent el sol a la platja. L'ampolla de vidre calenta pel sol, el vi tebi just em mullava els llavis i tot seguit besava apassionadament una noia gallega que tenia al costat. El plaer era

múltiple, érem molt joves, estàvem apassionadament enamorats, el vi era d'una bona collita i la noia, que l'havia pispat al seu pare, per evitar un sacrilegi havia portat dues copes de cristall que dringaven musicalment en brindar.

El Cava també ha tingut els seus estius; la millor hora és abans de dinar, ha de ser molt fred; m'agradava brut natural sense el xarop que l'endolceix; però també hi ha hagut estius de sangria, una fórmula que he perfeccionat amb els anys: fruites vermelles del bosc, una copa de ginebra, una copa de *Cointreau*, una llimonada gasificada i una ampolla de cava natural, no cal que sigui de gran marca. Em preguntareu, i el vermut negre?; el vermut d'estiu ha de ser de can Cisa amb sífó, si pot ser amb unes cloïsses gegants de llauna nedant en suc de llimona.

Sóc un fanàtic del Martini sec i les seves variants. M'agrada el clàssic: tres parts de ginebra i una part de vermut; però també al contrari, tres parts de vermut i una de ginebra; això sí, una oliva al fons de la copa, tot ben fred i la benedicció, l'espurna d'una pell fresca de llimona. Un goig que millora seient arran d'una piscina i remullant els peus.

Del whisky, en tinc una mala experiència; va ser a l'hivern del 1962, en un viatge de treball a Düsseldorf van convidar-me a un còctel multitudinari, jo mai no l'havia tastat i un cambrer me'l va oferir. Que bo!, vaig dir tot deixant-me portar per l'aroma, el gust de fusta i la fredor dels glaçons. Quan vaig reaccionar, n'havia begut set, un darrere l'altre. Estava absolutament borratxo i sort d'un taxi que va portar-me a l'hotel. Per això el whisky no ha marcat cap dels meus estius.

L'estiu del Vodka encara em dura, menjar caviar i beure aquesta destil·lació de la patata a trenta graus sota zero és una passada. Uns amics,

que han viatjat recentment a Rússia, me n'han portat una llauna. Una torrada untada amb mantega, una cullerada untada amb mantega, una cullerada d'ous d'esturió, una mica de ceba tendra picada i unes gotes de suc de llimona i, a cada mossegada, un glop d'aquest bon esperit. Després d'això hom es pot morir i renunciar al cel.

Va ser al càmping del Bosc de Bolonya a París, havíem estrenat el primer Siscents de propietat, portàvem una tenda de quatre quilos sota el seient, el primer fill, que ja tenia quatre anys, i la noia gallega tornava a estar prenyada de tres mesos. Anàvem de camí a Interlaken,

però vam fer tres nits a París. L'absenta sola pot matar, però tenia la qualitat de mantenir el gust anisat encara que la barregeu en un litre d'aigua fresca; ja ho he dit abans, no sóc alcohòlic, és l'estiu, que em fa venir set de beure.

Les nits d'estiu són per al cafè que desvetlla i una copa que ho compensa i dóna somnolència. Al nord, un patxaran; al sud, un bon conyac; amb els italians és bo de compartir un licor de carxofa o d'ametlles amargants; amb els alemanys, cervesa i snaps, el cafè és només per al desdijuni. Però també és bo de guardar-se un mica de

vi negre del sopar; el vi negre i el cafè, cal beure'ls amb els ulls tancats, és un deliri moderat amb què, si es fa amb mesura, hom pot conduir sense superar els mínims d'alcohol permesos.

Tornar a casa també és un plaer, tant a l'estiu com per Nadal; per això no us vull fer enveja incitant-vos a la beguda; el got irrompible és al meu davant, ple gairebé fins dalt d'aigua clara i cristal·lina, un tros de gel és l'únic element plaent que garanteix i suplantarà totes les meves addicions d'aquesta nit de l'estiu del 2008.

Que tingueu unes bones vacances.

h o c r e c f a n t à s t i c a a s t a t a m i a d a c a r c o l l a n o b e s t i c d a c o l d a m b

Ve de la pàg. 9

Catalunya.

Aquesta carta no és, ni molt menys, per queixar-me, ja que, si em volgués queixar, tan sols podria fer això, queixar-me. No aconseguiria res de res, ja que l'ajuntament d'aquesta santa vila no pot, ni vol, fer res per conservar el comerç de tota la vida que ha existit al Masnou. El propietari tampoc no farà res; cadascú té els seus interessos i, si els seus trepitgen els dels altres, és problema seu, en aquest cas nostre.

Així que només puc alegrar-me de l'afusellada que estem patint al passeig del Masnou. Can Basomba se sent infinitament orgullosa que hagi vingut algú de l'altra punta del món a copiar-la o, si més no, a intentar-ho.

Ara ja fa temps que hi són; la veritat, comencem a veure molta gent desenganyada per culpa de la falta de responsabilitat si un producte surt defectuós, de la

seva baixa qualitat, etc...

És més, nosaltres ens estem veient obligats a portar només productes d'alta qualitat ja que Can Basomba pot tenir els mateixos productes que ells, però ells no poden tenir els mateixos que tenim nosaltres.

Productes ja en la seva majoria de procedència nacional. Així com la recent incorporació del comerç just als nostres prestatges. No us en donaré una llista, aquesta carta no és per publicitar-nos. És quelcom que portàvem a dintre i que necessitava sortir per alguna banda.

Així que des de l'orgull més profund i des de l'agraïment més sincer cap als nostres clients, m'acomiedo esperant que no es confonguin en buscar Can Basomba... és la botiga que no té lletres xineses a la façana.

Xavier Mirapeix Garcia
Can Basomba, S.L.

**PLAÇA DELS
PAÏSOS CATALANS**

Els polítics que ens governen, un cop més marxaran de vacances tan tranquils i sense preocupar-se d'arreglar els nyaps que han fet; penso que ni tan sols se'ls acudeix que podrien posar-hi remei!

El primer nyap és la perillosa plaça dels Països Catalans, on juguen molt nens i es fan mal sovint. Quan cau una criatura, els veïns reneguen de tots els polítics, sobretot del qui va tenir la gran idea de fer uns graons amb uns cantells criminals i de comprar un mobiliari infantil que s'ha demostrat nefast per la seva perillositat. Aquest polític també va fer arrencar els

arbres que hi havia i ara hi bat un sol de justícia ideal per agafar una insolació.

No sé a qui hem de posar la medalla per haver fet aquest parc tan perillós i incòmode. Quan n'encarreguin la propaganda, podrien posar el nom d'aquest polític perquè, quan es produeixi un trasbals, els veïns sàpiguen quin nom han de fer servir en les seves exclamacions.

VALLDEPERAS

LA CORAL XABEC DEMANA CANTAIRE

Tothom qui hi estigui interessat hi serà ben rebut. De manera especial ens calen veus d'homes, tant de tenors com de baixos.

Animeu-vos-hi i veniu a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

RECORDATORI ALS CANTAIRE: ELS ASSAIGS DEL NOU CURS COMENÇARAN EL DIMARTS 2 DE SETEMBRE A 2/4 DE 10 DEL VESPRE.

Gent del Masnou al Pedraforca (2.497 m)

Per Calet

La colla de Gent del Masnou coneguda com els "dillunaires", grup de jubilats o migjubilats que cada dilluns anem a fer una caminada pels voltants de Sant Mateu o d'altres indrets propers de la nostra comarca, de tant en tant ens envalentonem a fer-ne alguna de més llarga, especialment quan arriba l'estiu i disposem de més temps lliure.

Si l'any passat vam fer el cim del Canigó (vegeu el Butlletí núm. 245, de setembre del 2007),enguany ens vam disposar a pujar en un dels cims més bells i atractius del nostre Prepirineu: el Pedraforca, amb la seva imatge inigualable de l'Enforcadura i els dos Pollegons de pedra, plantant cara a tots els muntanyencs que s'hi volen enfrontar.

Així va ser que a la tarda del diumenge 6 de juliol passat, els "dillunaires" Jaume Boadella, Joan Casals, Pere

vehicles aparcats i ens encaminàrem cap al refugi "Lluís Estasen" (1.530 m) a fer nit.

Aquesta primera i curta aproximació ens permeté d'entrar en contacte amb l'entorn baix del massís del Pedraforca, amb un bosc exuberant, que regalima aigua pertot arreu i presenta un aspecte pletòric a resultes de les generoses pluges que l'han sadoilat durant la primavera passada. Tot fent camí tinguérem ocasió de contemplar nombroses orquídies boscanes (espècie protegida) i d'altres flors que la ufana del bosc ha fet proliferar aquest estiu.

Compañó, Víctor Domingo, Jaume Grané i Josep Ramon, en aquesta ocasió acompanyats per Marià Aran i Joan Vila, ens vam dirigir al mirador del Gresolet (1.530 m), prop de Saldes (Berguedà), on deixàrem els

Deixem constància d'haver tocat cim amb les fotos de rigor i, després de recuperar forces, iniciem el retorçat camí de baixada fins a trobar la tartera que arrenca des l'Enforcadura, al bell mig dels dos Pollegons. En aquest punt desapareix totalment la boira i la calor fa acte de presència i ens estova durant tot el descens, feixuc i relliscós, que causa més d'un ensurt als caminaires.

Despatxat el pedregolar de la tartera, no sense fatigs, un corriol planer i amable que ressegueix el bosc en horitzontal ens condueix fins al refugi,

Un cop instal·lats al refugi i havent sopat, vam reviure antigues experiències de quan érem una mica més joves, cantades incloses, acompanyats amb la guitarra del guarda del refugi i d'un grup de muntanyencs francesos que també s'havien proposat de pujar l'endemà al Pedraforca. Amb més cor que traça vam anar desgranant cançons de muntanya, reivindicatives, havaneres i d'altres fins que la son va aconsellar d'entaforar-nos a les lliteres a reposar. L'endemà es preveia dur.

Després d'una nit una mica tempestuosa, amb pedregada inclosa, peus a terra, esmorzar i amb tota la indumentària necessària empeníem el camí cap al cim. Eren les vuit del matí del dilluns 7 de juliol i estàvem envoltats d'una boira espessa, que no ens abandonaria durant tota l'ascensió.

La pujada és molt costeruda i, de tant en tant, s'imposava una aturada per prendre alè i reunir el grup. Així fins al Collell (1.845 m) on deixem enrere el bosc de pi negre i ens enfilem per la zona pedregosa i pelada cap a cercar la Canal del Verdet, on ens espera la grimpada. Organitzat el grup amb el "llebrer" Pere Compañó al davant i el pacient Joan Vila al darrere, fent de "cotxe" escombra, guardem els bastons a les motxilles i, sense mandra, iniciem la dura pujada seguint les marques grogues que ens assenyalen els llocs més segurs per on guanyar alçada, arrapats a les roques amb mans i peus. La grimpada és delicada i no s'hi val a badar!

La boira no ens permet veure la vista

que s'endevena muntanya avall i ens enganya quan, en arribar en una fita de pedres, ens creiem que hem fet el cim. Falsa il·lusió. Encara quedava un bon tros i més grimpada fins que, a prop de les dues del migdia, aquesta vegada sí, coronem el Pedraforca (Pollegó Superior), cansats, però més que satisfets. Durant uns breus instants el vent neteja la boira i ens regala una excel·lent panoràmica cap a la banda de Gósol. Quin goig!

lloc on ens espera una cassola d'arròs d'aquelles que els àngels hi canten. El guarda del refugi, a més de ser un bon guitarrista, ens demostrà la seva habilitat a la cuina.

Ja recuperats de la caminada, nets i tips i amb el record d'una sortida de les que fan època, retornem cap al Masnou on arribem a prop de les deu del vespre, amb la satisfacció d'haver fet els deures.

BONA RUTA!

Un vespre al Maracanã

Per Joan Maresma Duran

El passat dia 3 de juliol es va jugar al mític estadi de *Maracanã* el partit de tornada de la final de la *Copa Libertadores*. El primer partit es va jugar a Equador i els dos equips eren el *LDU (Liga Deportiva Universitaria)* de Quito i el *Fluminense* de Rio. El resultat va ser de 4 a 2 a favor de l'equip equatorià. Tot estava preparat, doncs, per a la festa. Tothom creia en la remuntada i a guanyar la primera *Libertadores* de l'equip carioca. Malauradament, no va ser així i es va produir un altre *Maracanazo*.

Aquest estadi, considerat un dels millors del món, va ser construït per al Mundial de Futbol de 1950. Aquí va ser on Zarra va marcar el gol de la victòria de la *Furia* contra la *pérfida Albión* i on Brasil va perdre la final de la Copa davant Uruguai en aquella data ja llunyana.

Per als *Jocs Panamericans* que es van celebrar a *cidade maravilhosa* ara fa un any, el camp va ser reformat i, gràcies a aquests *Jocs*, el van deixar amb un aspecte realment impecable. Durant els dies anteriors a la final, tothom pensava a aconseguir la *Libertadores*. El *Fluminense*, el *Flu*, l'equip tricolor de Rio de Janeiro, somiava a entrar en el selecte club de campions de Sudamèrica al costat del *Santos* de Pelé o del *Flamengo* de Zico.

Vam arribar a l'estadi tres hores abans que el partit comencés. L'ambient era de festa. Hores abans del joc una gran multitud es concentrava davant el *Maracanã*. Venedors ambulants feien el seu agost oferint tot tipus de productes: refrescs, entrepans, samarretes, bufandes.

Una hora abans de començar el partit hi va haver uns focs d'artifici espectaculars on predominaven els colors verd, blanc i vermell, els colors del *Fluminense*.

L'estadi històric s'anava omplint fins arribar a les gairebé 90.000 persones, que recolzaven el *Flu* amb càntics de tota mena. Una festa en verd, blanc i vermell va donar color a les grades del

camp. A les pantalles hi havia fragments de la pel·lícula "*1958, o ano em que o mundo descobriu o Brasil*". El títol, no fa falta traduir-lo i fa referència a la primera *Copa del Món* que va aconseguir Brasil fa cinquanta anys a Suècia.

El partit va ser vibrant. Va començar marcant l'equip d'Equador. Les coses no anaven gaire bé per als *tricolors*, però amb un xut llunyà va arribar l'empat. Minuts abans d'acabar la primera part, el *Flu* va capgirar el marcador. A la segona part es va produir el gol que empatava la final i així va acabar el partit: 3 a 1 per als carioques. Hi va haver pròrroga i després els fatídics penals.

Tricolors incrèduls van trigar a deixar el *Maracanã* després de la tràgica decisió dels penals. Pares consolaven els fills desolats i una emocionant

festa a l'estadi es va transformar en un dolor immens. La imatge de l'equatorià Urrutia aixecant la *Copa Libertadores* va ser un cop molt fort per a una apassionada *torcida*, que va fer del lema "Eu acredito" ("jo crec"; o "jo m'ho crec") un símbol de confiança i d'amor vers el *Fluminense*.

Thiago Neves va marcar els tres gols del tricolor; però, després de conduir l'equip cap al títol més important de la seva història, va fallar el penal decisiu. Amb només 23 anys, el jugador va ser molt important; però després del penal es va enfonsar en un mar de llàgrimes. L'heroi va ser *Cevallos*, el porter del *LDU*, que –amb 36 anys– va parar tres penals i va entrar a la història del futbol equatorià.

Em sembla molt curiós el futbol, que durant unes hores uneix els esperits i tritura les inquietuds.

Històries de la vila

Per Joan Muray

Línia “EL MASNOU-BADALONA” Anys 30 Els autobusos pioners a la comarca

Abans d'explicar tot el que fa referència a aquesta línia d'autobusos que enllaçava el Masnou amb Badalona, sorgida de la iniciativa privada els anys trenta del segle passat, vegem, encara que sigui com una pinzellada, els transports públics que precediren a aquesta línia.

Començarem en temps molt reculats, quan el mitjà de transport que tenien els nostres avantpassats eren les diligències i les seves parades corresponents, els hostals; diligències que normalment seguien els camins antics, com el Camí Ral, i molts d'aquests seguien els que havien estat vies romanes. El Masnou no sols tenia diligències, com quasi a tot arreu, sinó que també tenia els hostals, dels quals es conserven, a més de la memòria oral, transmesa per via oral, generació rere generació, diverses cases, on eren ubicats els hostals i les parades, algunes parades i fonda.

Les més recordades al Masnou, i dempeus, són:

- la de **“can Ramon”**, a l'actual plaça de Jaume Bertran, que molta gent coneixerà, per l'activitat d'un dels seus darrers habitants, “can Míliu dels ous”;

- la dita **“posada de los caballeros”**, al c/ Mossèn Jacint Verdaguer, davant de l'estació del Masnou, i absurdament afectada de desaparèixer per un absurd pla urbanístic;

- i la coneguda com **“l'Hostal”**, una àmplia edificació que es troba després de la rotonda de la carretera d'Alella i que els darrers anys fou un garatge de reparació d'automòbils de la família Sagalés.

Després vindria el ferrocarril,

Un dels primers autobusos de línia als anys 30

des del 1848, per tant, en aquells anys trenta en feia més de vuitanta que era el principal mitjà de transport que tenia el Maresme arran de mar. Aquell ferrocarril, que fou el primer dels Països Catalans i de tota la

península ibèrica.

Després, cap a final del segle XIX i començament del XX, concretament el 1900, hi va haver un projecte de tramvia elèctric per unir Barcelona amb el Masnou, i una bifurcació que aniria fins a Mataró passant per Tiana, Premià de Dalt i Vilassar de Dalt. El projecte no va tirar endavant, però sí el tram entre Badalona i Montgat, que es va començar el

1901 i es va inaugurar el 8 d'agost del 1903, en electrificar-se el tramvia de vapor entre Barcelona i Badalona.

El 1910, el projecte que havia de fer arribar el tramvia fins al Masnou es va estroncar definitivament. Les raons adduïdes foren que podria causar molèsties a la carretera; però les reals foren de la poderosa companyia del ferrocarril, l'anomenada “Madrid-Zaragoza-Alicante” (M.Z.A.), que tenia por que els seus interessos sortissin perjudicats, ja que explotava també la línia Barcelona-Mataró.

Aquest projecte, hauria portat el tramvia des de Barcelona a Badalona i al Masnou. Vist des del Masnou, a l'informe que en féu l'arquitecte municipal pel maig del 1926, el trobaven molt favorable, tot i que no estaven d'acord amb la seva parada final, que havia de ser a l'Estació del Ferrocarril del Masnou, i que des de l'Ajuntament consideraven que seria millor que fos a

final de poble (aleshores devia ser cap al bar de Ca la Ferrera), ja que així donaria servei a tota la vila, i no com el tren, que, tot i tenir el baixador d'Ocata, a molts vilatans del veïnat d'Ocata els quedava i queda força lluny. I arribem cronològicament als anys trenta, quan dos amics, Pere Ballester i Matas i Arturo Sanz Herranz, van pensar a posar la línia d'autobusos per al transport públic, que, a més de ser un negoci nou, fos d'utilitat pública ja que aleshores, a part del tren, no hi havia altre mitjà de transport, i es decidiren a crear la línia d'autobusos que uniria el veïnat d'Ocata amb Badalona, o sigui des dels municipis del Masnou, passant pel de Montgat, el veïnat d'aquest, "les Mallorquines", i la ciutat de Badalona.

El projecte, ja d'entrada, va tenir o, millor dit, li posaren molts inconvenients, traves que foren salvades per la decisió perseverant dels promotors i, només faltaria, amb l'ajuda d'una persona influent, la marquesa de Montsolís, amb residència al municipi, de la mateixa casa que més tard faria que fos possible la parada del tren, dita de "Montsolís" a Montgat, l'actual Montgat Nord.

La línia es va inaugurar un 10 de juliol dels primers anys trenta, com no podia ser altre, ja que és el dia de Sant Cristòfol, patró

dels conductors, i fou beneïda la línia a la mateixa carretera, la N-II, davant mateix de la parròquia de Montgat, al bell mig de la pujada del turó.

No cal dir que la iniciativa i posada en marxa d'aquesta línia fou molt ben rebuda pels habitants d'aquests tres municipis, perquè els era més fàcil de traslladar-se, especialment els qui ho feien

saren els autobusos i se'ls emportaren cap a França, on es perderen.

Arribaren temps difícils, sempre ho són els posteriors a qualsevol guerra, amb la mitja flota d'autobusos que els havia quedat, sense recursos, no sols per la devaluació de la moneda, sinó també per la gasolina escassa i racionada, que a més havien de comprar d'estraperlo, i amb problemes per trobar pneumàtics. Amb tots aquests problemes va arribar la combustió per gasogen, aquells aparells grans que es portaven adossats al darrere dels vehicles, que a més comportaven dificultats per engegar.

per feina, com era el cas dels treballadors dels Laboratoris Cusí (ara Alcón).

L'any 1933, un cop ja consolidada la línia, compraren un solar per edificar-hi el garatge per tancar-hi els autobusos.

Amb l'arribada de la guerra (1936-39) i a causa dels bombardeigs dels revoltats, els trens o no anaven o anaven malament, amb la qual cosa els qui treballaven a Barcelona tenien problemes; així fou com els demanaren si podien portar-los fins a Barcelona, cosa que feren durant els quasi tres anys que va durar la guerra.

Amb el final de la guerra i la consegüent retirada cap a França dels vençuts (polítics, militars i gent de tota condició), sorgits d'un règim democràtic, els requi-

Els treballadors havien de llevar-se a les tres o les quatre de la matinada per poder sortir al primer servei, que era a les sis.

També després de la guerra, i ja que en aquesta havien prestat el servei entre el Masnou i Barcelona, decidiren continuar-lo fent i, per tant, demanaren el corresponent permís a Madrid, com era preceptiu. Va passar el temps i el permís no arribava. Mentrestant, el 1944, va morir un dels dos socis, Pere Ballester, i quedà només Arturo Sanz en la brega pel permís. De Madrid seguia sense arribar notícies de la sol·licitud.

Veient que passaven els anys, ja eren a la dècada dels cinquanta, i que dels papers res, parlaren amb l'alcalde, que aleshores era Francisco Leonarte, que alhora

era també el notari, i decidiren anar cap allà. Hi anaren Arturo Sanz, el gestor, Mariano Toda, i el mateix alcalde. Un cop allà, es dirigiren al ministeri corresponent on havien fet la gestió i vet aquí que s'assabentaren que uns senyors (?) havien fet un important regal a algú del ministeri, devia ser algú que tallava el bacallà, perquè l'esmentada sol·licitud no arribés mai a port; i així es va perdre (per a ells) la concessió de la línia d'autobús entre el Masnou i Barcelona.

Aquests mateixos senyors en diverses ocasions havien demanat a l'Arturo que els vengués la

Masnou. D'aquesta forma també va acabar el tramvia fins a

Montgat, ja que des d'aleshores ho feren tot amb autobús.

I així fou com s'acabaren vint-i-cinc anys de transport públic, el pioner entre el Masnou i Badalona.

FONS CONSULTATS

-Marta Sanz (filla d'un dels promotors de la línia)

-“El tramvia de Montgat a Tiana”. L'Aixernador edicions. Barcelona 1994. F. Armengol, M.A. Haro, E. Luque i C. Urquiola.

-Històries de la Vila. Butlletí de Gent del Masnou. Agost del 2007.

línia, ja que, per tenir-ne ell la concessió, els seus autobusos no podien recollir passatge ni al Masnou ni a Montgat.

Finalment, entre el 1955 i 1956, van tenir noves ofertes per la compra de la línia, aquest cop de l'empresa “Urbanizaciones y Transportes de Barcelona”, que era també la qui tenien la línia del tramvia entre Montgat i Barcelona i no podia arribar al Masnou.

Per fi, la venda es féu i així aquesta companyia va poder tenir a les seves mans tot el trajecte entre Barcelona i el

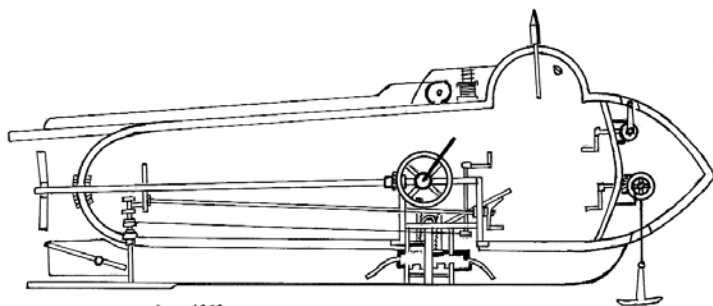
SUBMARINS: Els vaixells indignes

Per Josep Condeminas

Almenys amb aquest despectiu qualificatiu es va referir un il·lustre almirall respecte als incipients submarins i, encara que no li mancava certa raó, l'interès per navegar submergit és molt remot. La veritat és que la llista d'intents per aconseguir-ho es llarguísima, sense oblidar el nostre Narcís Monturiol i el seu *Ictíneo*, i també Isaac Peral, però aquest amb una finalitat bèl·lica.

D'adolescent em va fascinar la novel·la "Vint mil llegües de viatge submarí" de Jules Verne, amb el seu fantàstic submarí *Nautilus*, un verdader palau flotant i amb unes prestacions gairebé il·limitades; però, és clar, res més lluny de la realitat. Possiblement Verne s'inspirà en el prototip ideat pel nord-americà Robert Fulton i nomenat també *Nautilus*, que, finançat pel govern francès, va ser provat al port de *L'Havre* pels voltants de l'any 1800. Com es pot veure per la il·lustració, portava una hèlice que es movia a mà. En les proves va romandre durant una hora a 7,6 metres de profunditat, si bé no va convèncer les autoritats franceses. És més, l'Almirall Decres, aleshores ministre de la Marina Francesa, va dir que aquell artefacte era més propi per a pirates argelins. El mateix Napoleó va considerar Fulton un aventurer i amb la mateixa hostilitat també va ser rebut per les autoritats angleses. Era evident que el món no estava preparat per rebre aquest enginy.

A la petita localitat anglesa de Gosport, just a l'altre cantó del port de Portsmouth, hi ha instal·lat el que es diu el museu més important d'Europa dedicat als submarins. Les instal·lacions són magnífiques i completíssimes. En elles, s'hi pot seguir els orígens de la navegació submarina fins a l'actualitat. L'estrella del museu és un submarí dels anys setanta, el "HMS Alliance", una intricada selva de vàlvules, manetes, canonades, manòmetres... Estret, covat, claustrofòbic, paradigma de la incomoditat més

NAUTILUS - Any 1800
Propulsió: A mà.

J. Condeminas.

recalcitrant. Així i tot, sempre m'ha fascinat aquesta facultat que tenen de poder navegar tant per superfície com submergits. Sembla ser que les fites en l'evolució de la navegació submarina comporti l'obligació de posar-hi el nom de *Nautilus*. Primer va ser Fulton, després Verne a la literatura i amb aquest mateix nom també es va batejar el primer submarí atòmic, que, a l'igual que el del capità Nemo, va creuar submergit el Pol Nord. El paral·lelisme amb la novel·la és evident. Amb la instal·lació de la propulsió nuclear per fi es va aconseguir el verdader submarí. No solament comptava amb una autonomia il·limitada sinó que no calia emergir per renovar l'aire, ja que ell mateix es fabricava l'oxigen. Actualment ningú no dubta de la seva importància estratègica, i les naus actuals possiblement gaudeixen de més comoditats, per altra banda relatives en el que respecta als submarins prenuclears espanyols de la sèrie 60, on l'espai vital queda reduït a mig metre quadrat per persona. En patrulles llargues deu resultar vertaderament angoixant. La prova és que, quan toquen port

i en compensació de les incomoditats de bord, la tripulació pot menjar i dormir en un hotel pagat per l'Estat. De totes maneres, jo prefereixo continuar navegant en el *Nautilus* del capità Nemo. Sense perills, gaudint d'amplis salons profusament il·luminats, envoltat de tapissos, llibres i pintures, contemplant les meravelles de les profunditats marines a través del gran ull de bou de vidre o bé caminant amb un escafandre autònom per les ruïnes de l'Atlàntida o caçant en els boscos submarins de l'illa de Crespo.

Jules Verne

Història d'un gravat

Montgat - El Masnou en una al·legoria de mitjan segle XIX

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

La descoberta d'un gravat del segle XIX no tindria res d'estrany, sobretot si ha estat feta en un llibre d'aquell segle i per una persona acostumada a remenar llibres antics, però el que hom hi troba normalment són els gravats il·lustratius que s'estilaven aleshores i que corresponen al tema de què tracti el llibre. El que no és usual de trobar-hi són fotografies, tot i haver-se inventat en aquell segle, i que la primera que es va fer a Catalunya, feta al portal de Mar, l'actual plaça de Palau de Barcelona, porta data del 1839.

Normalment aquests gravats il·lustratius, especialment quan són a la primera pàgina, la que porta el títol, acostumen a ser al·legories, les quals representen divinitats, com el comerç, l'agricultura, etc., divinitats normalment del panteó grec o llatí, i envoltades dels productes o negocis que representen.

Però la singularitat d'aquest rau en el fet que el paisatge marítim que serveix de teló de fons no és el que acostuma a ser més usual, o sigui el port de Barcelona, sinó que el tros de costa que hi ha és el que va entre el turó de Montgat i la vila del Masnou; un fet per a nosaltres important i que dóna peu a aquesta investigació. Anem a pams i analitzem-lo.

1- Autor: Tomàs Padró i Pedret (BCN 1840-1877). Dibuixant i pintor, un dels millors artistes gràfics que tingué Catalunya al segle XIX.

2- Diccionari de la Llengua Catalana. De Pere Labèrnia i Esteller (Traiguera, Baix Maestrat 1802 – Barcelona 1860). Lexicògraf, gramàtic i humanista.

3- Gravat: Es troba a la segona edició, del 1864, del diccionari esmentat, la primera és del 1839.

Anàlisi:

a- Primer de tot, si aquesta edició

és del 1864, feia quatre anys que l'autor del diccionari havia mort, fet que demostra que des de feia anys ho tenia tot a punt per fer-ne aquesta segona edició, gravat inclòs, però no la va poder veure al carrer.

b- En aquest diccionari, Pere Labèrnia, membre de l'Acadèmia de Bones Lletres, va tenir algun col·laborador, també membre d'aquesta acadèmia barcelonina. Un d'ells va ser **Gaietà de Planella i de Fiveller** (Barcelona 1776-1863), comte de Llar, del mas de **Can Teixidor (el Masnou)**, noble erudit, que, a més d'aquesta acadèmia, era també membre de l'Arcàdia de Roma. I aquí és on rau la hipòtesi que, sent també un mecenes, deuria haver encarregat a Tomàs Padró el dibuix d'aquest gravat, ja que és força curiós que l'al·legoria tingui com a fons el sector de costa entre el túnel de Montgat i el Masnou, precisament el tros on es troba can Teixidor.

c- Què representa el gravat:

És una al·legoria de Catalunya, que està envoltada per diversos estris que simbolitzen la indústria, el comerç, les arts, les ciències, etc. Al rerefons, s'hi veu el

mar i vaixells, però que és concretament la rada del Masnou; Catalunya té a un costat el turó de Montgat amb el túnel i a l'altre, assenyalant-lo amb el dit, un estol de vaixells al lloc corresponent al Masnou. També s'hi veu el primer ferrocarril de Catalunya i de la península Ibèrica.

d- Tots aquests elements semblen indicar el perquè del lloc del gravat; i més si tenim en compte que en aquells anys, els seixanta del segle XIX, la marina del Masnou estava al seu moment més important, no sols pel nombre de vaixells i capitans que feien la *carrera* dita d'Amèrica, sinó també dels vaixells que exportaven l'esplendorós conreu de taronges del Masnou i el Maresme vers ports nordcatalans i occitans, dins l'estat francès i, pels seus canals, cap al cor d'Europa.

Com veieu, unes deduccions, potser un xic fantasioses, però que poden ser molt probables i, a més, deduïbles tenint en compte que Can Teixidor era el lloc predilecte de l'home que hi va intervenir, Gaietà de Planella, i ho era tant que hi va voler reposar tota l'eternitat.

Cròniques exposicions

CENTENARI DE "PAPITU"

la revista *psiclíptica*, eròtica i humorística ...que es llegia a la barberia

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

Aquesta revista, la primera i única revista catalana de la vida alegre, va néixer el 25 de gener de l'any 1908, per morir o, millor dit, ser afusellada, com tantes coses, en plena guerra, el 7 de gener del 1937.

El seu fundador fou l'escriptor, dibuixant, caricaturista, pintor i il·lustrador, alhora que crític d'art, Feliu Elies i Bracons (Barcelona 1878-1948), conegut popularment pel pseudònim d'Apa al món de les arts, i pel de Joan Sacs al de l'escriptura. La va dirigir fins al 1911, quan va haver de fugir a París per problemes polítics.

En aquesta primera etapa, 1908-1911, fou de crítica social i política amb l'erotisme. A la segona, 1911-1914, sota la direcció del filòsof Francesc Pujols, alguns la qualificaren de pornogràfica. Qualificatiu que va perdre a l'etapa següent, dirigida per Agustí Piracés.

Als anys vint fou suspesa, segons la dictadura, per atemptar contra la moral i en va sortir una de clònica amb el nom de PAKITU, que sortí del 1923 al 1926.

Al llarg de la seva existència va gaudir d'un esplèndid estol de col·laboradors, tant d'escriptors com de dibuixants. Entre els primers hi ha: López-Picó, Pompeu Gener, Manuel Reventós, Josep Carner, Eugeni d'Ors "Xènius", Francesc Pujols, Màrius Aguilar, Nogueras, Dídac Ruiz, Rafael Moragues, Soler i Rovirosa, Montero, Camps Margarit, Leonart, Vives Pastor, Jaume Brossa, Alfons Maseras, Prat Gaballí, Casas Vila, Tubau, Alfons Roure, Ferran Canyameres, Lluís Capdevila, Fontdevila, Almerich, Josep M. Planas, etc.

I entre els artistes hi ha: Feliu Elies "Apa", Nonell, Juan Gris, Josep Mompou, Ynglada, Xavier Nogués "Babel", Canals, Labarta, Ramon Casas, Humbert, Torné Esquius, Smith, Gargallo, Colom "Adam", Cruz, Ramírez, Pidelaserra "Pius", Xavier Güell, Sun, Passarell, Antoni Ferrer, Bon, Rull, Lluís Elies "Anem", Max, Samuel, Abel, Pitús, Prat, Eduard Serra, Pierres, Pérez del Muro, Valentí Castanys, Roqueta, Ricard Opisso, Benigani, Bosch, Bernard, Tusell, Garrido, etc.

El nom de *psiclíptica* li fou donat pel significat d'aquest mot grec relacionat amb el tema de la revista, ja que *psy-*

kon vol dir figa, i *aleiptikós* ve a significar una cosa semblant a l'estimulació, l'excitació o el fregadís. Més clar, l'aigua.

Al llarg dels seus vint-i-nou anys de vida en van sortir 1.450 números, així com també, durant anys, va publicar el "Calendari". El seu catalanisme d'esquerra i els seus acudits anticlericals li donaren mala fama entre la burgesia, que l'arribà a qualificar de pornogràfic. Per aquest qualificatiu, molts no podien llegir-lo a casa, els de les cases "benpensants", i ho feien a les barberies, els locals d'il·lustradors de sabates i en certes agrupacions.

A la primera època, el seu tiratge fou de 5.000 exemplars i a la darrera, a la seva fase "verda", a finals dels anys vint i tots els trenta que va "viure", fou de 40.000 exemplars. Un bon rànquing dins la premsa catalana.

Com a cloenda, deixem les paraules del cèlebre crític Sebastià Gasch, el qual va qualificar el setmanari PAPI-TU, com: **"...el més important, per la categoria artística i intel·lectual dels seus fundadors... revista de to superlativament europeu, que podem considerar com la millor que hem tingut a casa nostra... fruit d'un grup de col·laboradors poques vegades superat..."**

Frankfurt Parera

VINE'NS A CONÈIXER. SOM AL CAMI RAL D'OCATA

Prat de la Riba, 98 93 555 78 94

ATENEM COMANDES PER TELÈFON

EL MES D'AGOST FEM VACANCES

DES DE QUE JUGO A
L'SCRABBLE A GENT DEL MASNOU
HE APRENDIT QUE ELS "ÀDHUCS"
NO ES POSEN MAI
EN PLURAL !

**CASUM
LES CABÒRIES!**

PERFECCIONA EL TEU POLAG !!

*TOTS ELS DILLUNS, DE 9 A 11 DEL VESPRE, JUGUEM A L'SCRABBLE
EN CATALÀ AL LOCAL DE GENT DEL MASNOU. HI ESTÀS CONVIDAT!!*

EL LOCAL DE GENT DEL MASNOU ESTÀ AL CARRER DR. AGELL, 9 (EL MASNOU).

MATERIAL ELÈCTRIC

ORTA

**ENS HEM TRASLLADAT AL CAMÍ DEL MIG PER
OFERIR-VOS UN MILLOR SERVEI I TAMBÉ EM
CANVIAT DE NOM: ARA ENS DIEM:**

MOS[®]

IL-LUMINACIÓ

Del 4 al 24 d'agost fem vacances

Cèrcols alògens i de baix consum · Aplics · Làmpades decoració

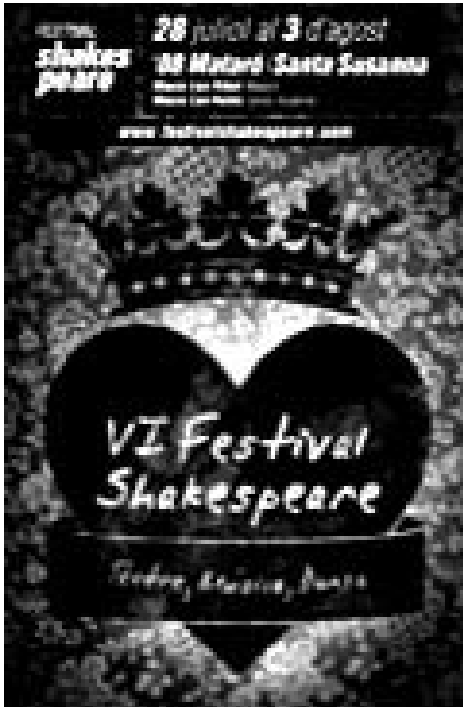
Regletes i tot tipus de material elèctric

VENDA AL MAJOR I DETALL

J.F. Kennedy, 20-22 nau A. 93 540 33 47 el Masnou · www.mosiluminacion.com

Falta la sal i les Amèriques...

Deixem enrere el juliol: *El Senyor dels Anells* ha finalitzat la temporada al Theatre Royal Drury londinenc després de 16 mesos en cartell i més de 450.000 espectadors des que va començar el passat maig de 2007. Altrament, felicitem la nostra capital de comarca, Mataró, perquè és actualment escenari d'algunes de les activitats del **Festival Shakespeare** (www.festivalshakespeare.com) de Santa

Susanna que en-guany acaba el 3 d'agost amb un *Rei Lear* –dirigit per Oriol Broggi– a Mataró (masia Can Ribot, c/ Veïnat de Mata, 33, a la qual pot accedir-se a través d'un servei de bus especial des de l'estació de tren).

Dintre de la programació del mes híbrid i de transició, que constitueix l'agost, destaca l'espectacle *Bernarda Alba Bendita*, on es fusionen dansa contemporània i flamenc, que del 7 al 24 d'agost presentarà el coreògraf **Ramon Oller** (www.metrodan-sa.com) al **Teatre Romea** (c/ Hospital, 51) de Barcelona.

Cal recordar també dues coses. Primerament que fins a meitat de mes –dia 16– podeu escoltar **ÀREA DE TEXT 08**, teatre sonor, a **COMRàdio** (91.0 FM), cada dissabte, a les 14.30 h a partir de la iniciativa i les propostes contemporànies que ha articulada la plataforma teatral **AREAtangent** (www.areatangent.com). En segon lloc que **CaixaFòrum** (http://www.fundacio.lacaixa.es/centros/caixaforumbcn_ca

html) dintre de les **Nits d'estiu** els dimarts i dimecres d'agost continua oferint un tast cultural ja cinematogràfic, musical, escènic...: The Baghdad Ensemble (música clàssica d'Orient Mitjà, dia 13, a les 20 i a les 22 h), *A pas de Charles Baudelaire* (dia 20, a les 22 h), la Big Mama (dia 26, a les 22 h), *Pere Arquillué diu Gabriel Ferrater* (lectura dramatitzada, dia 27, a les 21 h), etc.

Final de mes. El 26 d'agost el Tricicle comença a oferir el seu macroespectacle *Monty Python's Spamalot* –on Pepe Rubianes fa la veu de Déu– al **Teatre Victòria**. I el diumenge 30 d'agost acomiadem la desorbitada canícula: *Germanes*, feta i dirigida per la Carol López, es representa puntualment a Berga, alhora que *El llibertí* ho fa uns dies a la sala gran del Teatre Kursaal a Manresa. ...Pa amb oli i sucre? El dia 31 l'**Orquestra Àrab de Barcelona** sembla delícies a **Arenys de Munt!**

El 3 de setembre, a **La Villarroel**, la divertida i àcida comèdia *La ruïna* del jove i prolífic autor del país **Jordi Casanovas** (cia. Flyhard, www.flyhard.org), on convergei-

La companyia Flyhard

xen les desfetes bancàries, les paranoies o els anhels personals, les troballes de diners, la fi del món i la confraternització veïnal, ens faran saltar a un mes que enceta la nova temporada teatral: "el nou món 2008/09". Petits avançaments: el **Teatre Borràs** (Plaça d'Urquinaona) comença a representar el dia 5 –estrena oficial, l'11– el muntatge *Un dia*. *Mirall trencat*, a partir de l'**univers rodoredià**, amb direcció de **Ricard Salvat** i interpretacions molt destacables (Rosa Novell, Enric Majó, etc.), la Pina Bausch aterra breu al Gran Teatre del Liceu (La Rambla, 51) amb el seu *Café Miller* (dies 10, 12, 13 i 14), el 10 de setembre el musical *Mamma Mia* reemprèn les seves funcions.

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Jaume I, 112
T.93 555 80 06/16 59

No hi sóc del 4 al 24 d'agost

**PETIT
CANIGÓ**

RESTAURANT

MENÚS DIARIS
SERVEI A LA CARTA
MENJARS PER EMPORTAR
DILLUNS TANCAT

Santiago Rusiñol, 43 · Tel. 93 555 23 96 · El Masnou

**A partir del setembre
cursets de sardanes**

Informació

93 555 06 96 i 93 540 71 59

agr.sardanista_masnou@josoc.cat

Talleu i feu-nos-ho arribar per correu o personalment al carrer Dr. Agell, 9 - 08320 el Masnou

Vols fer-te soci de Gent del Masnou?

BUTLLETA D'INSCRIPCIÓ

Nom i cognoms:.....

Adreça:..... **DNI:**

Data de naixement:..... **Telèfon:**

Nom i cognom cònjuge / parella:

Adreça electrònica (e-mail)

Quota anual: 25,50 e (Revisable anualment amb l'IPC)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA.....

Autoritzo el pagament de les quotes de Gent del Masnou amb càrrec al meu compte / llibreta:

Banc / Caixa..... **Adreça**

Núm. de compte / Llibreta Entitat / oficina / D.C. / núm. de compte

.....

El Masnou.....de.....de.....

Signatura autoritzada

L'ORFEÓ DE LA CATEQUÍSTICA DEL MASNOU

Per Emília Marfà Farreras

Escoltant la memòria del centenari del PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, em vingué al pensament que entre els “tresors” que guardo dels meus avantpassats i que ja fa un temps estic ordenant, hi guardo notes de la meua mare, Maria Farreras Font (calculo que ella tenia uns 17 anys), la qual fou escollida pel mestre Lluís Millet com a solista de l'orfeó que el gran patrici havia decidit formar al Masnou.

La meua mare em contava moments molt feliços de la seva adolescència i, primordialment, de l'època de la seva participació, formant part de l'orfeó que havia fundat la Parròquia de Sant Pere, del nostre estimat poble del Masnou, i que havia projectat Lluís Millet i Pagès, on nasqué i residí.

El Senyor m'està donant una vida molt llarga i els records viuen en mi. El dia primer d'abril vaig complir 91 anys. Ara es preparen esdeveniments importants en el Palau i en el món que fou la vida de Lluís Millet, quan la meua mare devia tenir més o menys 16 o 17 anys.

El Sr. Millet tenia molts compromisos a Barcelona i fou evident que, malgrat el seu desig, no disposava de temps per atendre'ls. Necessità ajuda i fou nomenat director Mn. Molé, capellà destinat a Mataró. Recordo que la meua mare em digué que Mn. Molé havia format part d'un orfeó de Mataró, amb molts mèrits com a músic.

Tot el poble del Masnou fou convidat a la plaça de l'església per escoltar la primera audició de l'orfeó. Els convidats foren el senyor bisbe de la diòcesi, les autoritats locals, l'alcalde, Sr. Jaume Maristany, i els mestres, senyors Frederic Bosch i Jaume Fuentes; també, representants de les entitats de la vila i de les parròquies veïnes.

Al mig de la plaça quedà format l'orfeó i la presència era una formosor. Les finestres amb senyeres i guarniments de flors... Era un quadre per no oblidar. Abans de començar, el Sr. Ecònom, Dr. Arqué, dirigí la paraula al

El mestre Millet amb gent jove i la bandera de l'Orfeó Català

poble, que correspongué amb forts aplaudiments.

El president de la Junta Organitzadora, Don Josep Pujadas i Truch, després d'explicar com es formà l'orfeó i la seva finalitat, va fer ofrena i lliurament al mestre Mn. Molé d'una batuta d'eben, amb filets de plata, costejada pels orfeonistes. Aquests, en els primers moments d'actuació, demostraren ser uns consumats artistes.

Algunes cançons, entre elles “Muntanyes Regalades”, en les quals es distingí la senyoreta Farreras (era la meua mare), van merèixer l'honor de la repetició. Després de cada pas del programa el públic aplaudia frenèticament en reconeixement del treball realitzat. Penso que els meus avis degueren sentir-se molt orgullosos de la seva filla i segur que el record els acompanyà sempre.

D'algunes actuacions, la meua mare en parlava; però d'una manera molt especial i era feliç en fer-ho, fou una visita a la casa del Marquès del Masnou amb motiu de la nominació del carrer Camil Fabra. L'orfeó tingué una excel·lent actuació i ella també hi cantà com a solista. La bellesa de l'entorn emocionà els visitants, perquè res no es podia comparar amb el que s'havia vist fins aleshores; a més, la família del marquès els obsequià amb llaminadures, begudes, atencions; tot plegat fou una festa que no oblidaren.

Eren molt joves i tots devien guardar a la memòria aquells moments tan especials viscuts.

La meua mare, com tots el cantants, no sabien exactament el que motivà la desaparició de l'orfeó, però sembla ser que, en no poder fer-se'n càrrec el Sr. Millet, i des de Mataró reclamaven Mn. Molé, i... Ja que en aquesta història el poeta Josep Pujades i Truch va tenir un lloc rellevant, sóc jo mateixa qui faré menció de la tristesa del seu cor quan anys després morí la seva filla Rosa, de 16 anys. Arran d'aquesta pèrdua, ell escrigué un poema, que rellegeixo sovint i sempre acabo plorant!

Aquesta biografia, de contingut centenària, he pogut escriure-la perquè a la casa on visc i on vaig néixer, s'hi vénen guardant retalls de diaris de l'època, notes, escrits... I tant és aquest tresor per a mi i els meus descendents que ara ho estem classificant tot.

Sr. Millet i el seu poble, **EL MASNOU**, em sentiria molt feliç que aquesta memòria fos guardada per la Fundació (1) com a formant part de la història.

17-1-2008

NOTES.- Aquest escrit també fou enviat a la Fundació del Palau de la Música Catalana.

Retrat a l'oli de Maria Farreras Font.

Busca una casa? Potser un pis? Vol comprar?
O té intenció de vendre? Prefereix un lloguer?

Gestors immobiliaris del Masnou

No ho dubti, vingui'ns a consultar i l'orientarem.

i Ceigrup
Immobilíaries

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou - www.meslloc.com

T/ 93.555.69.03

Finques Puig S L

Serveis immobiliaris en general

Administració i venda **API**
de pisos, cases i rústiques. Propietat
horitzontal. Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

Visiteu-nos a: finquespuig.net

ASSESSORIA IGLESIAS
FISCAL • LABORAL

- COMPTABLE • ASSEGUANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 · 39 95 · fax. 93 540 40 53

FINQUES

MAS

EXPERTS IMMOBILIARIS
MÉS DE 45 ANYS EN PRIMERA LÍNIA
Torres · Cases típiques de poble · Cases
adossades · Locals comercials · Pisos
Prat de la Riba, 69 · Tel. 93 555 17 59
El Masnou

www.finquesprat.com

PRAT DE LA RIBA, 15 · 93 555 11 49
El Masnou

Roger de Flor, 31
cantonada amb St. Miquel
El Masnou

Compren el
teu pis al
comptat amb la
**màxima
valoració**

Així de fàcil.
Consulta'ns avui mateix
sense cap compromís!

667 161 161

Expofinques és la primera immobiliària avalada per
l'Organització de Consumidors i Usuaris de Catalunya (OCUC)

Mots encreuat

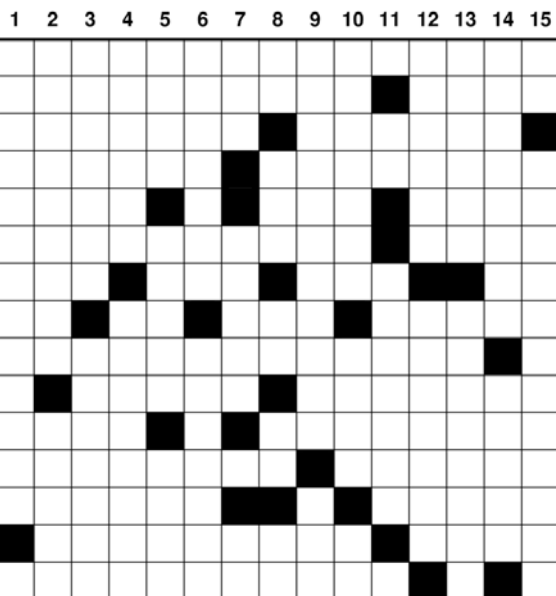
Per Xavi Cardona

Solucions a la pàgina 29

Núm.26

HORIZONTALS:

- 1- Deslocalitzada en l'actualitat, va ser l'empresa responsable d'unes bombolles no immobiliàries genuïnament masnovines (dues paraules que ocupen tota la fila i les primeres caselles de la darrera columna).
- 2- L'àspid competent que mossegués una mamella a Cleò-patru obraria així simultàniament. Residències bestials a l'inrevés.
- 3- Ocell poc espavilat. No tenen valència, però comencen d'una forma típicament valenciana.
- 4- Faci amic o reconciliï. Grup mediàtic mexicà que, clar i català, amb el nom il·lustra allò que fa.
- 5- Nom invertit d'un famós autor de jeroglífics que apareix quan sotmeto els draps a l'acció del noc. El fart la perd perquè esdevingui el destí. Flairo un arcaisme al final del remolc. Gosa dir piu, però ho fa retrocedint.
- 6- Aneu a l'altra banda, si no us ho impedeix una compresa. La meitat d'una lesbiana, contemplada en un mirall.
- 7- Comencen a fer una ofrena. Lletra que acaba de fer l'ofrena. Banc Nacional Ultramarí. Part divina de la Montserrat.
- 8- Nota musical de la primera persona. L'entrada d'una entrada. Lacònicament i palindròmicament extravagant. Abans era de seda i servia per a la litúrgia, ara és de cel·lulosa i serveix per mocar-nos, però sempre serà un gal·licisme.
- 9- Manera de discutir sense passar fred. Esdevé quatre vegades a l'apèndix de David.
- 10- És del marquès i porta cua. Perjudicial per als futbolistes i per a tothom en general. Semblaria lògic que precedís el quaternari en comptes del terciari.
- 11- Feu vions contra direcció. El principi de Dinamarca. Pesariem en plena confusió per dissimular el que farem quan arribem a la base secreta.
- 12- No és un raïm, però serveix per a discernir el macabeu de l'altre. Expulso el meu baf contra les vidrieres de la seu del Canal Nou.
- 13- Emmascara i també està emmascarada, així a l'inrevés. Just en arribar a Cardona. Dames que no donen la talla ni quan es posen del dret.
- 14- A banda de no ser jocundes, s'empenyen molt fàcilment. Sisè.
- 15- Exercici lingüístic de caràcter lúdic. És impensable celebrar una victòria en la seva absència. Sinuosa consonant.

s'hagués enfrontat amb algú de la seva mida. Alternativa feliç a l'odiosa lletra de les matrícules dels automòbils.

2- Pot recuperar la forma original amb més facilitat que Ronaldinho. Estació on van a raure molts turistes.

3- Morisca desmanegada que fa com el que va perdre Granada. Cornut que, a diferència d'Otel·lo, no es mostrava gelós, era blanc i anunciava benastrugança.

4- Capvespres wagnerians. Portaran a la cota pròpia d'un campanar.

5- Ix fora de València.

Sopen amb tant desordre que fa llàstima. Aquell que es va apropar massa al sol està aquí aixecant el vol.

6- Faran una elució. És risible, tot i tenir el cul darrere, com tothom.

7- Sigles escandinaves d'alta volada. Trobada festiva de joves disposats a les ballarugues anterior al . Disjuntiva clàssica. Essència d'anís.

8- Donen la sonoritat característica al fru-fru. Possibilita que el públic contribueixi als grans concerts amb notori protagonisme. Millor davant de *libitum* que de *nauseam*. Pronom feble d'una altra galàxia. Final d'una cadena d'ADN.

9- La reflexió no és el fort d'eix nois i actuen com desequilibrats. Peça de roba que abriga el cos fent la vertical.

10- Especifica una bomba que no volem que treballi de baix a dalt. Aniria collonut com a acrònim d'un individu mede-persa, però aquest grup de lletres no té ni cap ni peus. És de segona i és feble, però està ascendent.

11- No la podem treure de la punta o esdevindrà malsonant. Representant del noble que brilla per un tub. Complementen determinats furors i els fan més interessants. Imprescindible en el parlar salat.

12- Aquesta que fa la vertical necessita un pitet. Característiques que t'acompanyaran tota la vida des del naixement, si no les cremes.

13- Dispositiu que fa del peu de rei un instrument de precisió. Adorats en el sentit habitual que condueix dels creients als déus.

14- Es guarden dins d'un calaix quan no es vol provocar un escàndol. Podria pensar-se que el ioga acapara la majoria d'anuncis que empen aquesta paraula, però no és així.

15- Fonament ineludible per a una cultura del "no" genuïnament basca. Sorolloses mostres d'aprovació.

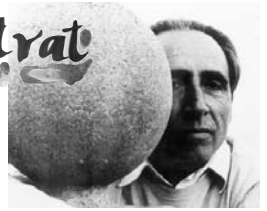
VERTICALS:

- 1- Si fa no fa, és el que s'hauria esdevingut en el cas que Goliat

Petit Diccionari i il·lustrat i comentat per Joan Comellas

Joan Comellas i Maristany. (El Masnou, Maresme 1913-2000)

Músic, pintor i ceramista

SOLDAT · SOLFA · SOLISTA · SOLTER

SOLDAT. - Aquell que serveix en un exèrcit a sou d'un príncep o d'un govern.

Soldats en aquestes altures de 1985?... Són tan necessaris?

SOLISTA. - El que executa un solo vocal o instrumental.

Un dictador és un solista que executa tot un poble al seu albir.

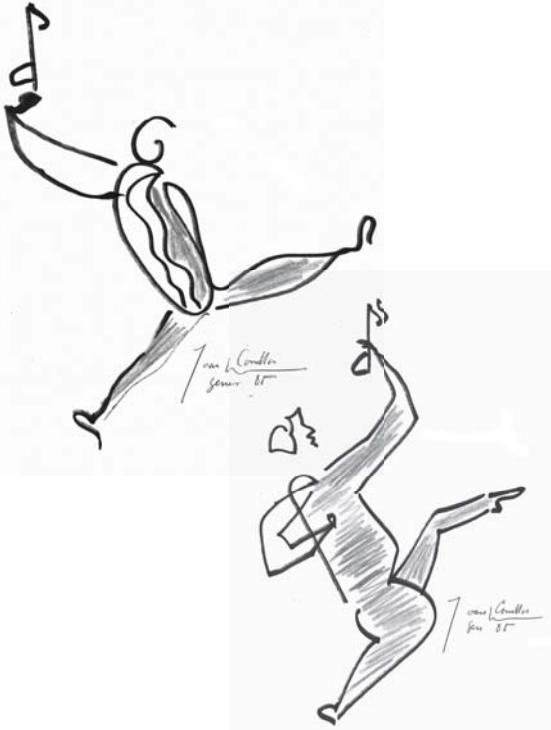

SOLFA. - Conjunt de signes musicals.

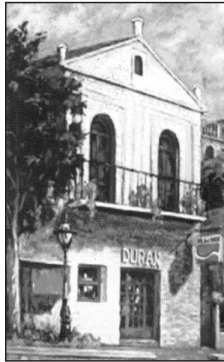
*Els signes no són la música ...
La música qui sap lo que és ...*

SOLTER. - Lliure, es diu de la persona que no ha contret matrimoni.

L'aire és solter i l'aigua també, ningú d'ells es compromet.

Restaurant
DURAN

Àngel Guimerà, 18 · Alella · 93 555 10 45

**laBotigadel
DURAN**

Menjar per emportar · Restaurant

Àngel Guimerà, 20 · Alella · 93 540 70 93

GUINGUETA
MENYO

A la platja d'Ocata, dia i nit · 619 610 374

CADA DIJOURS D'AGOST
"LES NITS LLATINES DE LA GUINGUETA"
PROGRAMACIÓ D'AGOST

DIJOURS 7

DELTA POWER TRIO (Reegue/Rock)

DIJOURS 28

CLUB DEL RITME ALL STARS + J. RUMBERA

DIJOURS 14

VICENÇ SOLSONA GRUP (Funk Music)

DISSABTE 30

CLAUSURA AMB "MANCHAS DE SALSA"

DIJOURS 21

CLUB DEL RITME ALL STARS

Tots els concerts a les 23 hores

Nit d'havaneres i rom 2008
10 anys

**Dissabte 20 de setembre a la
plaça d'Ocata a partir de les
8 del vespre**

Exposicions

Del 4 al 29 d'agost tancat per vacances

Del 30/8 al 26/9

CENTENARI DEL "PAPITU" *La revista satírica que es llegia a les barberies.*

Obertura de l'exposició, el dissabte 30 d'agost.

Acte d'inauguració oficial, el dissabte 6 de setembre, a les 6 de la tarda.

Del 27/9 al 17/10

"CENT CARES"... dibuixos de l'artista masnoví Joan Comellas

Col·leccionisme

PLAQUES DE CAVA

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA

(cada segon dimecres de mes)

El mes d'agost (tancat per vacances).

Dimecres 10 de setembre de 7 a 9 del vespre

Vols fer teatre?

T'agradaria descobrir el que ets capaç d'expressar amb el teu cos i la teva veu?

Ets dels qui agrada jugar a ser un altre?

No ho dubtis. Vine i... actual!

Cursos de teatre per a nens, joves i adults

Telèfons de contacte: **627630082** (Oriol Colomer) **676334144** (Aina Ripol)

Solucions als mots encreuats de la pàgina 26

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	G	A	S	O	S	E	S	F	E	R	N	A	N	D
2	I	N	O	C	U	L	A	R	I	A	S	O	O	Z
3	G	A	M	A	R	U	S	X	E	N	O	N	S	
4	A	M	I	S	T	I	T	E	L	E	V	I	S	A
5	N	O	C	O	R	O	L	C	A	U	I	P		
6	T	R	A	S	P	A	S	S	E	U	B	S	E	L
7	O	F	R	E	N	A	B	N	U	R	A			
8	M	I	E	N	R	A	R	T	I	S	S			
9	A	C	A	L	O	R	A	D	A	M	E	N	T	
10	Q	L	E	S	I	U	T	E	R	N	A	R	I	
11	U	E	I	V	D	E	S	P	I	A	R	E	M	
12	I	S	C	A	R	I	O	T	E	N	T	E	L	E
13	A	T	O	R	A	C	S	E	N	A	N			
14	I	R	A	C	U	N	D	E	S	E	X	T		
15	C	U	N	N	I	L	I	N	G	U	S	V	S	

XXXVI Curs de Balls de Saló Setembre-desembre 2008

del 26 de setembre al 19 de desembre

Cada divendres de 20.30 a 22.30

Rock, tango, cha-cha-cha, vals, polca, fox, pas doble, mambo, etc...

Preu parella soci: **75 €**; no soci **85 €**

Places limitades

Inscripcions i informació:

Gent del Masnou, Dr. Agell, 9

de 6 a 9 del vespre

93 540 39 29

Organitza: Vocalia Recreativa

Arran de sòl

Per Pledebuit

Ja sabeu que als quissos, i a quasi tota mena de bestiola, ens espanten els espetecs d'artifici que provoquen els bípedes, especialment pel solstici d'estiu; i aquí, al Masnou, al cap de pocs dies, per la Festa Major; però enguany us heu passat; oh, i això que diuen que hi ha crisi.

I per acabar-ho d'adobar, enguany es veu que se celebra una mena de campionat d'adults en calça curta i samarreta numerada corrent rere una esfèrica, lluny de casa, allà on diuen que Europa és més civilitzada, però que, pel que s'ha vist, tots els seus seguidors, aquí i a l'altiplà, semblaven talment folls.

La meva dèria per la informació em porta a saber notícies del nord peninsular (i altres indrets) que parlen de violència, menor i major. De la petita, en diuen *kale borroka*.

Doncs bé, amics lectors, enguany, a mi i a molts altres, ens ha semblat que ja no celebrem cap festa, ni la del solstici ni la principal de la vila, ja que, els grans ho recordaran, abans a la nit més curta de l'any la gent es reunia entorn de fogueres mentre es llançaven tota mena d'enginyers per fer soroll, amb aquella flaire de la porta de l'avern, però força inofensiva, i després venia la coca i prou.

Al cap d'uns dies arribava la Festa Major i aleshores les fogueres veïnals passaven a ser uns focs artificials dominats per professionals, on els vilatans quedàvem embadocats per la magnificència dels coets, mentre formaven aïroses palmeres, desmais, etc.

Ara, però, dies abans ja comença l'espetec. Comença camí de casa, després de comprar el material. I ho fan sense to ni so; això sí, intentant espantar, com més millor, les persones (i, no vegeu, a nosaltres). Fiquen els petards (o bombes) als llocs més inversemblants per produir més impacte; en llaines de beguda, papereres, embornals, panys de cases, bústies de les portes, etc. I se'n van, ni esperen veure l'efecte d'esglai que produeix. Se l'imaginem i els produeix plaer.

Després arriba la gran nit; i aquí ja competeixen petits i grans, a veure qui espanta més, perquè sembla ser que aquest és el fi que persegueixen. A més del de destruir perquè sí. Per la Festa Major, la intensitat és menor.

I enguany tota aquesta patuleia de petits terroristes (?) han tingut una propina extra, ja que, pel que s'ha hagut d'aguantar, han celebrat l'èxit d'una selecció el color de la qual, fa anys, a molts els feia fins i tot por d'esmentar, i ara tots fanàtics del color de la sang, pintant-se i vestint-se d'aquest color.

I ara digueu-me si això no és *kale borroka*? I a més amb el vistiplau dels manaires, que no haurien de permetre ni la fabricació d'aquest material (el més virulent) per a ús de petits i grans.

Apa, i que Déu ens agafi confessats. O no! Bup, bup.

Gairebé tot això és veritat

Per Carles Maristany

LES VACANCES

Amb certesa podríem dir: si a casa s'hi està bé, allà on millor s'està és a casa.

Llavors res de gastar diners projectant fer excursions als Pirineus o a llunyans països.

Suant a ple sol, fent interminables cues esperant poder entrar en un museu, sortir d'una catedral o comprar allò que mai no hem necessitat i que probablement mai no farem servir.

Com deia la velleta moribunda, a la qual el senyor vicari tractava de reconfortar: Mossèn, vostè té raó, però com a casa enlloc...

— Així plantejat, doncs què farem per les vacances?

— Us recomano les de "canti i balanci".

— Les de què?

— Les de canti i balanci.

— Doncs sí, triarem una habitació ben ventilada sense corrents d'aire, per no provocar la torticollis i agafar un torcecoll encarrat. Millor si l'estança té un balcó i aquest disposa de persiana enrollable de cordeta; llavors es deixa la persiana penjant per defora la barana del balcó. Així queda un espai a banda i banda que millora encara més el pas de l'aire i permet aguar el trànsit i el deambular de la gent.

— El balanci es col·loca al llindar de la porta balconera. Sense coixins i millor si el respallier i el seient són de reixeta per afavorir l'aireig i evitar així les humitats culeres allà on l'esquena perd el nom. El càntir sense envernissar, tant li fa si és de terrissa negra o blanca, però sobretot que suï. L'evaporació fa baixar la temperatura i en refresca el contingut. Uns anissos, entre trago i trago, augmenten el plaer de beure sense pecar.

El company escollit per a les vacances: el vostre llibre preferit us mantindrà entretinguts amb la seva agradable companyia. Si per cas us cau a terra, segur que us heu adormit. Recolliu-lo i dissimuleu! No passa res!

A manca de llibres, podeu llegir el butlletí **GENT DEL MASNOU** i repassar aquells articles ja oblidats, però que fa uns mesos van semblar-vos interessants.

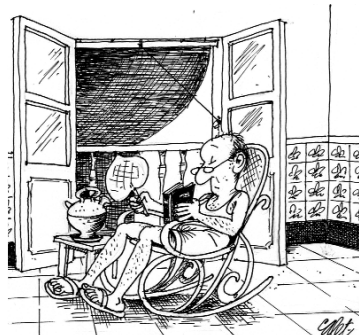
— Gronxeu-vos amb mesura, pausadament, de forma compassada, a ritme de bressol...

Això relaxa, relaxa tant que, si les parpelles pesen més del compte i agafeu el son, fer una becaina serà d'allò més saludable. Cap esforç per deturar el gronxar, ja que la parada es fa inconscientment de forma automàtica.

En dies caniculars podeu alleujar encara més la calor amb l'ajut d'un ventall.

El comentari d'avui pot ser mediocre, fins i tot dolent, però el consell és ben intencionat i molt bo.

Us desitjo a tots un fresc i bon estiu...!

CONSTRUCCIÓ

ARTECO

CONS

Pi. Marcel·lina Monteys, 1
08320 EL MASNOU

Telèfon/fax: 93 540 39 06

**SALA
AUTOMOCIÓ**

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

www.canrac.com

Fes la teva comanda a través del web. Recull-la a la botiga sense cues ni esperes o te la portem a casa.

Mestres Villà, 101 · 93 555 16 64 el Masnou

Del 4 al 24 d'agost Vacances

AAT
àngel tena
JOIERS

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

Pintor Domènech Farré, 13-15 · Tel. **93 462 80 00** · 08320 El Masnou
www.dogi.com